

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Censvra Sacrae Facultatis Theologiae Parisiensis, In
Librum cui titulus est: La Défense de l'authorité de N. S.
P. le Pape, ..., contre les erreurs de ce temps, Par Iacques
De Vernant, à Mets, 1658**

Université <Paris> / Faculté de Théologie

Parisiis, 1665

Iodocus Clithoveus Doctor Theologus Parisiensis in Compendio veritatum,
ad ann. 1529. Concilia Generalia in fide & moribus etiam indeviabilia.
caput 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14744

ero Concilio in hâc re præsidere ad purum hominem appellare.

Ex responso universitatis Cracoviensis anno 1440.

De Ecclesiâ verò universali repræsentativa scilicet de Concilio generali quod est Ecclesiâ universalis repræsentativa ratione universalis jurisdictionis auctoritatis & Ecclesiasticæ potestatis infrâ breviter aliquid dicendum. Est autem Concilium generale congregatio legitimè facta, &c. Generale enim Concilium universalem Ecclesiâ repræsentans de quâ dictum est, est regula à Spiritu Sancto directâ & à Christo tradita, ut quilibet cujuscumque statûs etiamsi Papalis existat, eandem audire & illi obedire teneatur. Alioquin habendus est sicuti ethnicus & publicanus, & sic colligitur ex verbis veritatis. Matth. 18.

Infrâ. Et hoc est quod quotidie dicitur, quòd Papa non habet superiorem in terris; sed hæc intelligenda sunt in respectu ad Ecclesias particulares & membra singularia Ecclesiæ; quia judicari potest ab Ecclesiâ universali & à Concilio generali ipsum repræsentante in casu hæresis & notorij scandali. Ex his igitur apparere potest quo sensu Papa dicitur caput Ecclesiæ, & quam potestatem habere dicitur super membra Ecclesiæ universalis.

Infrâ. Sit hæc conclusio 4. Potestas Ecclesiæ universalis, ac etiam cujuslibet Concilij generalis legitimè congregati ipsam repræsentantis superior est potestate Papæ, & quâlibet aliâ potestate in terris. Cui quilibet cujuscumque dignitatis, statûs, aut conditionis, etsi Papalis existat, obedire ac subesse tenerur. Et si non obedierit, poterit condignâ animadversione puniri. Ista conclusio est fundamentum hujus totius negotij.

Infrâ. Idem patet autoritas Concilij Generalis super Papam, & consequenter super omnes alios, ex decretis Concilij Constantiensis Sanctissimi, &c.

Infrâ. Sic etiam est de judicio Ecclesiæ respectu actionum Papæ, quia Ecclesiâ nunquam deviare aut ab errare potest à fide rectâ, Papa verò frequenter 19. distinct. Anastasius. Idèd judicium Ecclesiæ dignius est judicio Papæ.

Iodocus Clithoveus Doctor Theologus Parisiensis in Compendio veritatum, ad ann. 1529.

Concilia Generalia in fide & moribus etiam indeviabilia. caput 3.

Conciliorum autoritatem suprâ modum deprimunt hæretici, & parvipendunt, quod norint pestiferas suas sectas, illorum acutâ falce & discussione accuratâ succisas olim esse ac damnatas. Hinc illa, quantumvis generalia fuerint, & errasse in ijs quæ fidei sunt, obganiunt: & in ijs etiam quæ ad mores spectant, deviasse à recto contendunt. Contrâ quos hæc proponitur *amplectanda veritas*. 1. Concilia generalia tam in fide quàm moribus sunt etiam indeviabilia. Nempè in primo hujus operis capite abundè ostensum est Ecclesiâ universalem in fide & moribus aberrare non posse. Atqui generale Concilium legitimè congregatum universalem Ecclesiâ repræsentat:

Ll ij

quod ex majoribus & potioribus ejus membris constet, quæ ad aliorum inferiorum minorumque membrorum directionem & moderamen sunt ordinata, utpotè ex primoribus Ecclesiasticis, Prælati atque Præsulibus, quorum regimini, tota ipsa Ecclesia credita est & commissa. Quemadmodum in veteri lege Moyses, Aáron & majores natu representabant totam Iudæorum Synagogam advocabantur in arduis causis & negotijs & ad consultandum de totius multitudinis gubernatione...

9. Rursus si sustollatur Conciliorum generalium autoritas, nonne omnia in Ecclesiâ Dei erunt ambigua, suspensa & incerta? Nonne protinus omnes ab inferis revocabuntur hæreses pestiferæ, jam olim per severam Conciliorum censuram damnatæ? Et quis tunc erit modus, aut quæ invenietur via hæreses illas contundendi? Si enim Scripturis sacris contra eas struatur acies & arma moveantur: illico aut Scripturas ipsas ad suum detorquebunt sensum hæretici, suæque positioni consentaneum, aut eas planè rejicient. Quemadmodum nostræ tempestati & novi dogmatistæ libros sacros & Canonicos suæ adversantes pravæ assertioni planè repudiant & aspernantur. Esset ergò tunc miseranda Ecclesiæ facies & maculis multis obsita. Denique si Concilij ipsi sacrosanctis adimatur sua autoritas, 10. Tunc si occurrat aliquod in fide dubium, aut in actionibus humanis quod totam concernat Ecclesiam: nulla proorsum via relinqueretur determinandi illud in unam aut alteram partem, sed quisque pro animi sui judicio & arbitrato, declinaret in hoc vel illud. Quemadmodum in libro Iudicum legimus, quod in nonnullis Israëlicorum Iudicum diebus non erat Rex in Israël, sed unusquisque quod sibi rectum videbatur, hoc faciebat, ex quo consequens est quòd Christus non sufficienter providisset Ecclesiæ sponsæ suæ per legem Evangelicam de remedijs congruentibus, ad depellenda incommoda & mala, quæ possent illi ingruere, quod planè absurdum est & impium dicere. Nam si de salute Synagogæ adedò fuit sollicitus, ut contestatus fuerit per Prophetam de eâ, Quid est quod debui ultrà facere vineæ meæ, & non feciei: nonne majori curâ & providentiâ ipsi Ecclesiæ sponsæ suæ dilectæ prospexit, de omnibus ad directionem illius necessarijs & utilibus per legem Evangelicam, quæ est omnium perfectissima. 11. Ad hæc necesse est ipsam Ecclesiam Catholicam; quoniam in fide & moribus oberrare nequit, ut prius est monstratum, habere regulam aliquam rectam & determinatam atque infallibilem, per quam in suis dubijs circa materiam fidei & morum incidentibus dirigi debeat, rectoque ducti tramite, ne in deviâ errorum decumbat, aut in obliquum deflectatur. Nempè si nullam haberet ipsa Ecclesia regulam sensibilem, & mensuram quamdam tanquam amissim directricem: cum ipsa sit visibilis, ut etiam est monstratum, & sensui humano pervia: facilè posset ob hujus regulæ defectum prolabi in errores, & pertrahi ad diverticula pravorum dogmatum & morum. At qui talis regula totius Ecclesiæ directiva non est *judicium ipsius Summi Pontificis, cum ipse nequaquam in gratiâ Dei confirmatus, & falli possit, & in errorem prolabi;* & tantò minùs hujusmodi regula est *judicium alterius particularis personæ, sive publicam gerat administrationem, sive privatam agat vi-*

Isaia 5.

tam, cum unaquaque earum, etiam sit errori obnoxia: ob eandem quoque causam ea regula totius Ecclesie directrix non est Concilium aliquod particulare: quoniam & illud à recto potest deviare, nec sufficit ad totius Ecclesie directionem ac moderationem. Nulla igitur alia relinquitur regula sensibilis & corporaliter præsens Ecclesie indigenti tali directione, quam universale Concilium. Quod si admittatur, uti debet, esse metrum quoddam sensibile & mensura directiva universalis Ecclesie: necesse est ipsum Concilium esse in fide & moribus indeviabile; alias ipsam Ecclesiam rectè dirigere in suis dubijs & agendis non posset. 12. Præterea Ecclesia universalis habet Spiritum Sanctum sibi præsentem à quo regitur, ne in fide & moribus permittatur errare, ut in primo hujus libri capite est dictum. Ergò & universale Concilium majorum Prælatorum habet eandem Spiritus Sancti præsentiam defendentem ipsum *ab erroris devio*.

Ex Commentarijs Ioannis Quintini Hadui Iuris Doctoris & Professoris Lutetie, ad ann. 1552.

Alterius cura quæstionis hic innumeros Authores exercuit, an Papa sit suprâ Concilium? quod Ecclesiasticis Patribus Constantiæ & Basileæ dudum in Spiritu Sancto congregatis proindè visum est, ac si quis quæreret, An Papa sit suprâ Christum? promisit hic in medio se fore duorum vel trium suo nomine congregatorum, Matt. 18. Est ergò medius in Concilio. Hoc certo certius, Veritas est hæc juris divini, & articulus fidem concernens, quis hominum se præponet ampliùs? igitur plenarij Concilij, sicuti loquuntur, id est, generalis autoritas in Ecclesiâ, ut saluberrima est, ità maxima est: cuius iudicium dirigente Sancto Spiritu, ne ignorantia, nec malignitate aliqua perverti potest: cuius auctoritatem modis omnibus indubitata & inconvulsam esse oportet, cui, me Iudice, qui resistit, quisquis est, Deo resistit, à quo illud potestatem sumit. Intrâ Concilium sunt Ecclesiastici fideles omnes, nemo suprâ: non potest enim caput dicere, quia non sum pes, idè non sum de corpore. Hoc est se extollere super omne id quod dicitur Deus, & quod colitur 2. Theff. 2. Sancta quidem Ecclesia dicitur Deus. Esto, Papa primus in illo sedeat, non tamen solus est earum causarum iudex quæ tractantur & agitantur in Concilio, qui interfunt omnes, sunt coniudices. Videmus in veterum Patrum Concilij unumquemque Episcoporum subscripsisse decisio ac definitis per Concilium. Refertur in §. huic etiam 17. dist. can. 1. dist. 96. quæ forma iudicandi tradita videri potest in illo primo Apostolico Concilio, dum non solus Petrus pronuntiat, sed uno scribunt omnes voto, placuit Spiritui Sancto & nobis: hoc est, nobis omnibus à Spiritu Sancto doctis & ductis. Ergò Spiritus Sanctus unus est tantum qui salutis placita distat hominibus, utens organo Concilij, quæ est Ecclesia Dei vivi, columna & stabilimentum veritatis, cuius verbo contradicere nullus omnino mortalium debet, sed omnes oportet humiliter obsequenterque obedire. Papam singulis antefero quos ex fide & consilio iudicet. Sic intelligo Gelasij verbum can. Cuncta per mundum 9. q. 3. Non possum universis. In Ecclesiâ Christianorum mera tyrannis est, plus universis unum posse. Reges gentium

Ioannes
Quintinus
Decanus
fuit Facul-
tatis Paris.
Canonici
& Gallica-
ni nomine
Cleri ora-
tionem ha-
buit in
Concilij
Aurelia-
nensibus.

dominantur eis, hoc enim lumen nostrum est, quod sapius equidem professo lubens, vos autem non sic, qui ministrare non ministrari venistis, Matth. 20. Lucæ 22. Christus ad hanc novam Discipulos instituit: in suis autem Apostolis omnes Ecclesiarum Præsules docuit can. propriè de consec. dist. 4. Et exemplum dedit suis, ut quod Magister ac Dominus fecit, ipsi faciant alter alterius lavando pedes, & onera portantes. Paratus etiam fuit ab impio Ministro doceri, si quid aut dixisset, aut egisset malè: sic omnes, & ipsum Romanum Papam decet obedire sanis monitoribus, & præcipuè rebus quæ pertinent ad Evangelicam Ecclesiæ formationem, fidem, institutionem: de cujus regno Christus voluit omnia penitus ejici scandala: non autem scandala tantum sunt hæretici, schismatici, idololatæ, sed etiam scandala vocat omnes eos Dominus, qui faciunt iniquitatem Matth. 13. Recta igitur monstrantibus devius Pontifex pareat: à minoribus enim canones Scripturarum jacentem majorem erigi patiuntur, & in viam Balaam sedentem accusari can. Plerumque can. Sequenti 2. q. 7. Amos pastor caprarum in Sacerdotum Principes invehitur, Paulus acerrimè Petrum reprehendit & objurgat ad Galat. 2. Alijque multi alios eodem præditos gradu, quorum casus multorum secum ruinam trahit. In Paulo reprehendente justæ libertatis laus est, & sanctæ humilitatis in Petro, ait Augustinus, cujus verba quin adscribam non me contineo, huc apprimè convenientia: ipse Petrus quod à Paulo fiebat utiliter libertate charitatis, sanctâ & benignâ pietate humilitatis accepit: atque ita rarius & sanctius exemplum posteris præbuit, quo non dedignarentur, sicubi fortè recti tramitem reliquissent, etiam à posterioribus corrigi, quàm Paulus: quo confidenter auferent etiam minores majoribus pro defendendâ Evangelicâ veritate, salvâ fraternâ charitate resistere. Hæc ille in 2. libello ad Hierony. de interpretatione illius loci ad Galat. Ergo si possunt hoc singuli, potest hoc idem & Concilium: nisi fortè quisquam est qui credat, uni cuilibet posse Deum nostrum examinis inspirare justitiam, & innumerabilibus congregatis in Concilium Sacerdotibus denegare. In quo si quærat authoritas, respondebo cum Hieron. quod orbis major est urbe c. legimus. 93. ait idem in cap. Isaïæ 13. Ecclesia verè *οἱ κοινὸν* id est, orbis, & habitata intelligitur. Inde sunt Oecumenica dicta Concilia. Corinth nomine Paulus, ni fallor, Ecclesiam totam designans, ait, Omnia vestra sunt, sive Paulus, sive Apollo, sive Cephas, 1. ad Corinth. 3. ostendens universalem Ecclesiam supra suos esse Ministros, ne Cephâ quidem excepto: quare per Concilium Basileense judicatus hæreticus quisquis anteponebat Papam Concilio, inexcusabilis, aiunt, error est in fide. Scripsit Damasus Papa Hieron. Beatissimus nolle se de his cognoscere quæ definisset sancta Synodus: & audemus adhuc de nescio quibus Papalibus Christi Conciliorum dispensationibus aliquid asserere? Concilium qui non audit, Christum non audit, auribus omni temeritate, superbiâ nullo vitio non oppletis. Cæsarum Theodosij & Valentiniani Epistola est apud Isidorum, ubi Reges inter cætera dicunt Sacerdotalem Conventum non nisi quis mali propriâ conscientiâ sauciatus evitat, etenim qui judicium refugit, apparet cum de justitiâ distulim 11. q. 1. can.

Christianis. Quòd si de gentilitate proferre aliquid libeat, Alexander Severus Imperator, & idem Pontifex Maximus tantùm minoribus Pontificibus detulit ut quasdam causas à se finitas iterari, & aliter distingui pateretur, ex Aelio Lampridio. Ammianus Marcellinus Author minimè Christianus ipsos etiam Pontifices Romanos provocat ad imitationem quorundam Christiani ritus Antistitum Provincialium, quos tenuitas edendi potandique parcissimè, vilitas etiam indumentorum & supercilia humum spectantia, perpetuo numini verisque ejus cultoribus, ut puros commendant & verecundos. Hæc ille scripsit Damasi Papæ tempore, historiæ suæ libro 27. Sed quæ potestas relinquatur Papæ, si Concilij lubest authoritati? Magna per omnia, quanta capiti inter alia corporis membra, super omnia quidem est alia, veruntamen inter alia: nec enim Papa idèd summus est: quia summus Pontifex est, ait Bernardus ad Eugenium, quam de privatis exigit obedientiam, dependat ipse Concilio: hominemque de errore corrigi non pudeat, qui positus est ut aliorum corrigat errores. Non est insolitum vel novum Romanæ Sedis judicia-sententiasve corrigi, quod moneo ne quicquid ex illo loco dicitur, ex oraculo dici putem: Conceditur enim restitutio contra sententiam Papæ can. Quod quis. & seq. 35. q. 9. cap. 5. de restit. in integ.

Ex Epistolâ Universitatis Paris. oblata Carolo sexto, ann. 1394.

Præterea id falsum est, quod subjungitur Papam non posse seipsum in alterius ditionem submittere; nunquid Christo major erit, de quo sacratissima Evangelij proficitur historia, quia erat subditus illis, scilicet Matri & Ioseph? Matri namque suæ, hoc est sanctæ Ecclesiæ, quam fidelium omnium Matrem esse constat, si ipse Catholicus est, materno jure subditur nisi forsitan quis dixerit postquam sponsa tacta est, Matrem esse destitisse. Nunquid Petrum anteibit cui non ad Evangelij veritatem ambulanti Paulus in faciem liberè restitit, quam Pauli correctionem submissè & humiliter sustinuit. Nunquid & Papatûs jure à fraternæ correctionis eximetur lege, ut eidem omnium malorum agendorum licentiam impunè donemus? De Deo solo Iob sanctus id loquitur. *Non est qui dicat tibi: cur ita facis.* Caveant qui hunc titulum soli divinæ omnipotentis debent, & sacris literis rescriptum, in se ipsos usurpando, ut ita dicam, suo ipsorum gladio adinstar nefandi Godiæ jugulentur, ab eisdem percunctari libet, jura si quæ hoc prohibent, divine, an humana ac purè positiva sint: Non divina profectò aliqua alaturisunt; restat ergò ut positiva sint, quibus, ut ipsi aiunt non est Papa subiectus; idcirco semetipsum compromittendo submitbens, non contra illa agere. Nihil igitur causæ est quominus se subicere ac compromittere possit, & mirum est quod non vident hæc dicentes sese illi potentis, quam cælo æquate volunt, tam apertè derogare.

Ferdinandus Ponzestus Cardinalis titulo Sancti Pancratij in Summâ brevi Theologia, lib. 2. cap. 12. de solutionibus dubiorum, ad annum 1522.

Quando Papa mandaret alicui ut faciat aliquid & postea declarat quod quicquid faciet sit irritum, non intelligitur illud competere sibi potestate ordinariâ glo. in c. provida. de elect. in 6. puta si prohiberet sacerdoti

272 *Censure de la Faculté de Theologie de Paris,*

baptizare vel celebrare, tunc servatis servandis sequitur effectus non obstante præcepto superioris c. 1. de Sacra Vnct. & c. manus in glo. de Consec. dist. 5. & quando prohiberet Presbytero quod non baptizaret secundum formam traditam Matthæi ultimo, *Ageret contra Evangelium, & per indirectum tolleretur Baptismus*, quod est contra articulum, *Confiteor unum Baptisma*: Posset tamen Papa prohibere aliquem ne confirmet, aut conferat ordines c. fina. de Sacra. non iter. Innocentius verò tenet quod si Papa dispensaret super illa quæ habent relationem ad corpus Christi verum, quod *Concilium potest ei resistere, & quod sententia istius præferatur sententia Papa, nec potest facere contra fidem, vel statutum Ecclesie, nec potest demandare alicui alteri quod faciat contra illa quæ pertinent ad ordines C. in nomine Domini 33. Dist.*

Messire Nicolas de Thou, Evêque de Chartres, dans l'explication de la Messe & du divin Office, adresse aux Curez de son Diocèse.

Quelque prerogative, grace & prééminence qu'ait le Pape en l'Eglise, il se doit toujours avouer tres-humble Serviteur de Dieu, reconnoître, tenir de luy en hommage lige sa Tiare, & de tant plus avoir cher & recommandable l'avancement de son honneur & gloire, que par sa grace & faveur il est élevé en lieu si eminent. Il doit reputer le plus honorable de ses titres, non seulement d'estre Serviteur de Dieu, mais aussi de ses Serviteurs, comme il se nomme en ses Bulles, & est contenu es Vers Latins ensuivans,

Servi erant tibi Roma prius Domini Dominorum

Servorum servi nunc tibi sunt Domini.

L'on prie pour luy, comme pour un homme qui peut errer & faillir, estant environné d'infirmité comme le reste du peuple, afin que Dieu par son infinie misericorde le preserve, estant les pechez du Chef grandement nuisibles aux membres, qui en prennent influence. *Tiré du feuillet 94. verso d'un Livre intitulé: Brief Recueil & explication de la Messe & du Divin Service y fait, imprimé à Paris, 1598.*

DEclare cependant la sacrée Faculté suivant l'exemple de ses Ancêtres, que ce n'est nullement son intention de déroger en aucune maniere par ses Determinat'ns & par ses Censures, à la Primauté du Pape établie par Iesus-Christ à la dignité & à l'autorité du saint siege Apostolique, aux Constitutions d'Innocent X. l'an de Nostre Seigneur, 1653. en date du 31. de May, & d'Alexandre VII l'an 1666. en date du 16. Octobre, que la sacrée Faculté a receuës, & enfin

DEclarat autem sacra Facultas, *majorum suorum vestigijs insistentes, se nullatenus intendere, suis Determinationibus ac Censuris quicquam derogari tum Primatui Summi Pontificis divinitus instituto, dignitati & auctoritati sanctæ Sedis Apostolicæ tum Constitutionibus Innocentij Decimi an. Dom. Incarn. 1653. pridie Kal. Junij, & Alex. VII. an. Dom. Incarn. 1666. 17. Kal. Novembris, datis & à sacræ Facultate*